

AZ IGAZ MAGYARSÁG SIKERE

Ritkán esik meg velem, hogy jó érzéssel zárhatom a napomat. Most, egy nappal az után, hogy átléptem 72. életévem küszöbét, ez történt. Vendégünk volt feleségem egyik osztálytársa, akiről a beszélgetés közben kiderült, hogy nem szolnoki születésű, hanem felvidéki, kitelepített magyar, annak ellenére, hogy szlovákos neve van. Elmesélte, hogy egész családjuknak vándorbotot kellett fogni, s csak egy nagybátyja úszta meg valami módon, s maradhatott szülőfalujában. Őt látogatták, míg élt, de mert népes családja van, a leszármazottak is mindig hívják, szívesen látják őket, s igen nagy magyarok, akik emiatt sokat szenvednek. Magyarország felemelkedésében van minden bizalmuk.

Miért, hogy ezeket megtudván, jó érzéssel zárhatom a napomat?

Olvassátok tovább!

„A nagybátyám, aki otthon maradt, rendkívül nagy magyar. Ha hazamentünk, s vittünk neki innen egy kis ajándékot, mindig mondta és kérte, hogy „csak olyan pálinkát vagy kolbászt hozzatok, amin nemzetiszínű címke van!” Így nevelte a gyermekeit is. Az unokaöcsém, azt mondogatta mindig, hogy: „Miért hagytatok itt bennünket magunkra?” Mármost nem mi, akiket kitelepítettek, hanem Magyarország miért hagyta ott őket, a nemzet egy részét. Nagybátyám, amikor a Szent Koronát hazahozták Amerikából, akkor megborotválkozott, megfürdött, ünneplőbe öltözött, mintha templomba készülne, majd átment a szomszédba, ahol volt televízió, s ünnepélyesen leült elé, hogy végignézze az adást. Végig patakokban folyt a könnye. Igazi ünnep volt számára...”